

му Мария е съпруга на Ласкарис, в такъв случай той не може да се ожени за неговата дъщеря, ту смятал, че предстоящата бран не е подходящо време за свадби, ала в същност зад цялата тая работа се криела друга жена: дъщерята на Бодуен дьо Новий, която си втълпила, че е предопределена да положи на главата си императорски венец.

В това време кир Тодор и деспотът водеха много по-важни и съдбовни разговори.

— Двамата млади Ласкарисовци, братята на покойния император, непрестанно насъскват Роберт да обяви бран на Иоан Ватаци, за да възвърнат узурпирания от него престол на малолетния Константин. Той нали е брат на годеницата му Евдокия? Аз ще дебна решителния миг, за да се намеся. Разчитам на твоята помощ. Ако е нужно ще мина през твоите земи и ти ще ми дадеш храна и подслон за войските. Сега най-важното е да се разберем с твоите роднини, защото нямам никакво желание да преживея някоя неприятна изненада от тяхна страна.

Кир Тодор направи знак на писеца си да се приближи, поиска договора и го разгърна. Кремавият пергамент от телешка кожа бе изписан с тъмнокафяви букви.

Първият ред бе изписан с червено мастило и буквите му бяха много по-едри. Най-едра <sup>беше</sup> ~~бе~~ буквата Т, с която почваше думата Тодор <sup>Тодор</sup> на втория ред. Тя сама заемаше почти една пета от целия лист.

В манастиря забиha вечерня. Тихо се разнесоха плахите, бавни звуци по ширните води. Двете жени бяха застанали край едно прозаре и неволно се бяха загледали в прекрасната гледка, <sup>(който се разстиляше)</sup> пред очарования им взор. Тополите край брега на <sup>Свети</sup> Наумпоклащаха високите си върхове в дълги тръпки, залелюни от лекия вечерник, който набраздяваше сребристосиния блясък на водната равнина. В далечината се простираше Галичица, с вечно оснежения Томорос...

На вратата тихо се похлопа и почти без да дочака отговор, в стаята влезе княз Мануил. Той беше широкоплещест момък, с тънки, черни